

Cartes

Diumenge,
tots a la Jonquera!

M. ÀNGELS ALSINA I BOSCH. Bescanó.

Voltaire admirava profundament els Països Catalans i la resistència d'aquests al setge de 1714. Tenia, a més a més, una opinió perfectament clara sobre Catalunya, com ho demostren algunes afirmacions del seu assaig El segle de Lluís XIV: "Els catalans, nació bel·licosa i obstinada"; "Catalunya és un dels països més fèrtils de la terra; Catalunya, pot sortir-se'n sense comptar amb l'univers, però els seus veïns no se'n poden sortir sense Catalunya".

Tres segles després sembla que ens ho comencem a creure (ja tenim una majoria de catalans a favor de l'estat propi, un 51,1%, segons les dades de l'última enquesta del CEO).

Ara és qüestió de deixar clar a tothom la nostra voluntat de ser. Una manera és participar, el proper diumenge 19 d'agost, a l'acte que, sota el lema "Esborrem la Frontera", permetrà als catalans d'ambdós vessants del Pirineu fer palesa i reivindicar la unitat del territori en tots els àmbits.

A la Jonquera hi confluiran tres caravanes de vehicles provinents del nord i del sud, una de les quals sortirà de Puigcerdà fent ruta per Prada, una segona que sortirà de Salses, a la Porta dels Països Catalans, i una tercera que, sortint de Figueres, concentrarà totes les caravanes provinents del sud: la Selva, el Pla de l'Estany, la Garrotxa, i el Baix Empordà. A partir de les 13 hores l'organització habilitarà una àrea de picnic per als assistents que vulguin dinar allà i una àrea d'aparcament amb capacitat per a 2.000 vehicles.

L'acte s'iniciarà amb una marxa per la Jonquera a les 16 hores, amb la presència, entre d'altres, dels escriptors Joan Lluís Lluís, Maria Mercè Roca i Joan-Daniel Bezsonoff. L'actriu Montserrat Carulla i l'actor Toni Albà també seran presents a l'escenari juntament amb els músics dels Brams, Pep Sala de Sau, Santi Arisa, el rei de la rumba catalana Peret, i el cantant Santi Vendrell.

No hi ha marxa enrere, independència ara o mai. Hem de procurar, entre tots, que Catalunya pugui tenir futur. Ara toca moure'ns.

Senyor Alonso,
"em fa gràcia"

EDUARD BOADA GIL. girona.

Un molt bon amic meu, ja mort, em recriminava tot dient-me "em fas gràcia" en aquelles ocasions en què jo havia dit alguna cosa poc afortunada. Al portaveu del grup popular al Congrés, senyor Alonso, jo li dic les mateixes paraules arran de les declaracions realitzades el dissabte 11 d'agost on criticava el departament de Sanitat de Catalunya pel que fa el seu tracte vers els immigrants sense papers. Fins que la cosa no canviï amb la desitjada independència de Catalunya, mentrestant són els cossos de seguretat de l'Estat els qui estan a les fronteres i és per tant a ells a qui se'ls "han colat" els sense papers. És l'administració central de l'Estat la que té els recursos legals i materials per retornar-los als seus països d'origen per a major alivi dels nostres botiguers. I ara, aquests senyors "populars" tenen la barra de criticar que a Catalunya primer se'ls atengui sanitàriament i després ja veurem si podem cobrar-los. Les autoritats estatals, per deixadesa, per corrupcions o per suborns, han permès l'entrada per a continuació posar en risc la higiene general de la població. Vertaderament, aquests individus "populars" em "fan gràcia".

Ah! El senyor Alonso és diputat per Àlaba i mai ha criticat el pacte/concert econòmic basc, ans al contrari. Ja es veu que per a uns espanyols és bo i per als altres no. ?Igualtat i Fraternitat Espanyola. Vertaderament "em fan gràcia".

És bon camí per
a l'ésser humà,

el dels diners?

Ana Sanclemente Garcia. Palafrugell.

La dubtosa intel·ligència dels nostres governants, banquers, jutges, mossens, em fa sospitar que estem sotmesos i a les mans de gent sense valors veraders, sense sentiments, poc fiables, sense horitzó clar, i que són totalment esclaus d'unes creències exclusivament materialistes, que els fan ser, a ells mateixos, i a nosaltres, uns sers antinaturals, infeliços, buits, freds, i uns ignorants. El fet que em demostra amb més claredat això és la portada de tots els diaris, a on podem llegir que res marxa bé, tot falla, tot s'enfonsa, tot es mor. És per això que jo em faig la següent pregunta: És bon camí per a l'èsser humà, el camí dels diners'

I em permeto de contestar, amb una contundència total, que no. Que imbècils que hem estat els éssers humans, de creure'ns aquest món materialista, artificial, consumista, en el qual hem esclavitzat i venut la nostra ànima per diners. Ara ens trobem a la deriva, sols, sense rumb, sense valors, sense diners, tot esperant un miracle, un miracle que mai arribarà, perquè la nostra ànima és morta, l'hem enterrat en vida, pel fet de preferir el poder, l'ambició, la cobdícia i la por.

Solament sobreviurà aquell que caminant, contracorrent, hagi seguit el camí que marca la naturalesa.

De ciutat a poble

JOAN JANOHER I SADURNI. forallac.

Anys enrere representava cercar unes vacances de relax i benestar, però a mesura del temps i pels canvis socials envers les estades als pobles, aquests estan agafant un protagonisme amb un caire gens social, més aviat tot al contrari. Es consideren innovadors d'una cultura que mai nosaltres hem volgut canviar i a més ens respectem, amb l'hàbit i costums urbans de tota una vida i desitjaríem que els nouvinguts tinguessin clar que els seus ciutadans es mereixen el respecte escaient de la convivència.

Durant molts segles, la relació dels seus habitants ha estat i és un exemple de cordialitat, on les necessitats han rebut sempre el suport del seu veïnat. Ara, les coses semblen que volen agafar un altre sentit de comunitat intentant de fer accions contràries a les que la població no pot acceptar i si ho hem de rebutjar, intentant trencar ells la concòrdia i la nostra manera de viure. Qui són ells, per voler impulsar normes de conducta als estadants del poble? També venim complint les normatives pròpies dels nostres ajuntaments, i mantenint el respecte a la institució, però ens sorprenen aquests amb les seves idees de ciutat.

No podem imaginar-nos el que exigeixen i forcen als batlles pel sol fet de tenir una casa de lloguer o de propietat, per poder gaudir d'estades temporals. Els molesta tot allò que representa el poble, obligant l'alcalde a posar senyals de prohibicions acústiques. Com també de prohibir l'estacionament a places i zones de carrers públics, al·legant que només pertanyen al veïnat com a pàrquing personal. Crec molt sincerament que aquestes propostes no són pas l'exemple de conducta dels seus habitants, i només s'escau a repudiar la manera de tocar allò que no sona a la gent dels pobles rurals.

Per tant, no convé esplaiar-se en voler trencar l'harmonia dels ciutadans locals, on hem sabut respectar-nos i volem també que se'ns respecti.

Pere Ribas és el llogater del bar-restaurant Can Ribas de Sant Gregori, i no el propietari, com publicàvem a la pàgina 12 del Dominical del 15 de juliol.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2012/08/15/cartes/577043.html?utm_source=rss